

Кога-то Исаакъ Ангелъ е отнѣлъ престола, и то на онакъвъ начинъ, струваше ся негово-то положеніе като раздръкано (поколебано). Оттова отговори Петръ:

— Ний нѣма да бѣдемъ прѣдставени въ двора.

— А защо не? попыта Коморникъ-тъ. Азъ не щѣ прѣдставѣхъ никого другыго, освѣнъ мои-ты сестринцы:

— Уйчо, ты си былъ Коморникъ у Андроника. . . . .

— То не е нищо, прѣсѣче му Коморникъ-тъ рѣчь, домышляющъ ся, що иска сестринець-тъ му да рѣче, па съ пълно лице отъ тайны додаде: Добрый-тъ кърмачъ умѣе да проведе своѣ-тъ лодіи между Скилъ и Харибдѣ. Само трѣбва малко търпѣніе. Трѣбва да знаете да говорите добрѣ гърцкы, защото съмъ писалъ на бащѣ ви и на майкѣ ви и заклиналъ съмъ ги, да ви научатъ прѣди всичко друго на гърцкый языкъ.

— Азъ знаѣхъ, нѣ Ясень едва разумѣва по нѣщо, рѣче Петръ.

Това е зло! извика Коморникъ-тъ, гледаѣщиць съ съжаленіе на Ясень; то е зло! А защо не си научилъ и ты?

— Не щяхъ, отговори Ясень съ гласъ отъ малко уваженіе; защо-то още отъ дѣтинство мразѣхъ на Гърцы-ты, на тѣхны-ты званія и на языка имъ.

Коморникъ-тъ потрѣпера съ всичко-то си тѣло, като че ли е настѣпилъ на змиѣ.

— Ето ти, то е злочесто родолюбіе! изрѣче горко. Ты не можешъ да бѣдешъ прѣдставень у двора.

— А не можъ ли оти тамъ като нѣмъ? попыта Ясень смѣешкомъ.

И Петръ ся засмѣ, за дѣто братъ му е съ добрѣ воли; нѣ Коморникъ-тъ ся навѣси, набра чело, огорченъ за дѣто сестринець-тъ му ся така шегува съ онова, кое-то нему ся струва прѣважно и за почетъ достойно. Мысляше, че е чулъ Бо' зна какъ лошѣ рѣчь.